

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4108214524
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:4108214524.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: J. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B. XXX, toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby, so sídlom Mierové nám. 1, 019 17 Ilava, proti žalovanému: Petit Press, a. s., so sídlom Lazaretská 12, 811 08 Bratislava 1, IČO: 35 790 253, zastúpený: Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 99.581,76 Eur, od odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 8C/225/2009-372 zo dňa 23. septembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 98.581,76 Eur zastavil, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol a výrokom III. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok po citovaní § 11, § 12 ods. 1, 3, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, 2 veta prvá, § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), vecne odôvodnil tým, že podanou žalobou sa žalobca domáhal ochrany osobnosti podľa ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď predmetom konania po čiastočnom späťvzátí žaloby bol nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- Eur a súčasne sa žalobca domáhal ospravedlnenia zo strany žalovaného. Žalobcom predložené články obsahovali informácie o tom, že žalobca je obvinený zo spáchania trestných činov tak, ako boli popísané v článkoch. V dvoch článkoch boli zverejnené aj podobizne žalobcu. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T 2/2015 zo dňa 10.10.2005, právoplatným dňa 08.02.2006, bol žalovaný uznaný za vinného za skutky uvedené v bodoch 1/ až 3/ rozsudku, čím spáchal pokračovací trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 odsek 2 písmeno b), c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov nepodmienečne.

2. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný vo svojom týždenníku Krajské Nitrianske noviny uverejnil v rokoch 2001 až 2006 niekoľko článkov týkajúcich sa žalobcu. Konkrétne išlo o články: „Muž obvinený z vraždenia v zlatníctvach lúpil aj v Nitre“ zo dňa 10.09.2001; „Policajti v lese vykopali mŕtvolu“ zo dňa 15.10.2001; „Začal proces s mužom obžalovaným z vražd a lúpeží“ zo dňa 20.06.2005; „Peter L.: Nie som schopný chápať zmysel trestného konania“ zo dňa 12.09.2005; „Svedok odmietol vypovedať, šetril si energiu“ zo dňa 26.09.2005; „Podľa obžaloby zavraždil aj 16-ročné dievča“ zo dňa 03.10.2005, „Za ozbrojené lúpeže deväť rokov“ zo dňa 17.10.2005, „Príbuzní zavraždenej na súd neprišli“ zo dňa

14.11.2005, „Vrah zastrelil ženu z tesnej blízkosti“ zo dňa 23.01.2006. Žalobca však v konaní predložil iba články s názvom „Podľa obžaloby zavraždil aj 16-ročné dievča“, „Svedok odmietol vypovedať, šetrl si energiu“, „Muž, obvinený z vraždenia v zlatníctvach, lúpil aj v Nitre“, „Za ozbrojené lúpeže deväť rokov“, „J. L.: Nie som schopný chápať zmysel trestného konania“, „Príbuzní zavraždenej na súd neprišli“, „Vrah zastrelil ženu z tesnej blízkosti“, preto súd vykonal dokazovanie iba článkami, ktoré boli súdu žalobcom predložené. Súd nevykonal obsahom ostatných článkov, ktoré žalobca nepredložil. Tieto články súd iniciatívne nezadovážoval, nakoľko ide o konanie sporové. Pokiaľ ide o identifikáciu tlačovín, v ktorých sa predmetné články nachádzali, z predložených listinných dôkazov nie je zrejmé, v akých tlačovinách boli zverejnené, ani akého dňa, okrem článku s názvom „Muž, obvinený z vraždenia v zlatníctvach, lúpil aj v Nitre“, ktorý bol zverejnený v Krajských Nitrianskych Novinách číslo 37/ročník X., 10. - 16. septembra 2001. Ostatné predložené články sú len výňatkami z tlačovín bez viditeľnej identifikácie. Súd preto vychádzal zo zhodných tvrdení strán sporu, že tieto články boli vydané v tlačovinách žalovaného s názvom Krajské Nitrianske noviny, nakoľko to bolo medzi stranami nesporné.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalovaný vo svojom regionálnom týždenníku Krajské Nitrianske noviny uverejnil články o žalobcovi s názvom: „Podľa obžaloby zavraždil aj 16-ročné dievča“, „Svedok odmietol vypovedať, šetrl si energiu“, „Muž, obvinený z vraždenia v zlatníctvach, lúpil aj v Nitre“, „Za ozbrojené lúpeže deväť rokov“, „J. L.: Nie som schopný chápať zmysel trestného konania“, „Príbuzní zavraždenej na súd neprišli“, „Vrah zastrelil ženu z tesnej blízkosti“. Pokiaľ ide o fotografie žalobcu, podobizne žalobcu boli zverejnené iba v článku „Svedok odmietol vypovedať, šetrl si energiu“ a v článku „Vrah zastrelil ženu z tesnej blízkosti“. Z hľadiska obsahu článkov, v predmetných článkoch žalovaný uvádzal informácie o skutkoch, ktorých sa mal dopustiť žalobca, pre ktoré bol trestne stíhaný, príp. obvinený. Za predmetné skutky bol žalobca neskôr právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody.

4. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že zverejnením predmetných článkov žalovaným nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu chránených podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Nebol teda splnený už prvý z predpokladov úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti, a to skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti človeka, preto nemôže ísť ani o zásah, ktorý bol súčasne objektívne spôsobilý privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. Žalobca bol za skutky uvádzané v článkoch žalovaného právoplatne odsúdený, a teda ukázali sa byť pravdivými. Tvrdenia v článkoch žalovaného, ktoré mali byť nepravdivými, žalobca nekonkretizoval, ani žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal súdu, že zverejnením predmetných článkov žalovaným došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, ktorý by bol súčasne spôsobilým privodiť mu ujmu na jeho právach podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Z obsahu predmetných článkov dospel súd k záveru, že uverejnením predmetných článkov žalovaný neporušil zásadu prezumpcie neviny, takisto zo strany žalovaného nedošlo ani k zásahu do práva žalobcu na súkromie a ochranu mena, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, žalovaný žalobcu neohováral ani neporušil novinársku etiku a podobizeň žalobcu bola zverejnená v súlade so zákonom, t. j. ani jedno zo žalobcom namietaných zásahov do jeho osobnostných práv žalobca v konaní nepreukázal.

5. Pokiaľ ide o zverejnenie fotografií žalobcu (v konaní boli preukázané len dve zverejnené fotografie), na ich zverejnenie žalovaný nepotreboval súhlas žalobcu, vychádzajúc z ustanovenia 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože išlo o obrazový snímok pre tlačové spravodajstvo. Žalobca súčasne nepreukázal svoje skutkové tvrdenie, že išlo o podobizeň, ktorá ho zachytávala v ponižujúcej pozícii (fotografie boli zhotovené na chodbe súdu - verejne prístupom mieste, jedna z fotografií zachytáva osobu odzadu a nie je vidno do tváre), nebola odôvodnená ani jeho námietka, že nedal na zhotovenie fotografie súhlas (keďže podľa § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka ide o tzv. zákonnú licenciu). Nedošlo ani k zásahu do práva na ochranu mena, keď žalobca nebol v zverejnených článkoch označený celým menom a priezvisko. Pokiaľ ide o žalobcom výrazne namietané porušenie zásady prezumpcie neviny, ani toto tvrdenie nebolo preukázané, rovnako ako ani zasahovanie žalovaného do priebehu trestného konania. Z predložených článkov jednoznačne vyplýva, že výroky v nich mali hypotetický charakter. Predmetné články neobsahujú hodnotiace úsudky autorov článkov, ktorí informácie získavali od orgánov činných v trestnom konaní a tieto iba sprostredkovali ďalej spravodajským spôsobom vo verejnom záujme. Žalovaný na svoju obranu právne dôvodne argumentoval rozhodnutiami ESLP, teda tým, že novinári (resp. vydavatelia) vo všeobecnosti nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu (teda z tzv. oficiálnych zdrojov), nakoľko to je ich úloha a poslanie. Tieto informácie novinári nie sú povinní overovať. Ústavný súd SR vo svojom Náleze sp. zn. IV. ÚS 284/2012

poukázal na svoj právny názor vyslovený vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 107/2010, v zmysle ktorého novinári (vydavateľ) nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu (a teda aj vysokými funkcionármi Policajného zboru, pozn.), pretože to je ich úloha a poslanie. Naopak, je na orgánoch štátu, aby zvažili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi (porovnaj Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku, sťažnosť č. 21980/93, rozsudok ESLP z 20. mája 1999). Ústavný súd poukázal aj na ďalší právny názor vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého každý má právo spofahnúť (dôvera v právo) sa na to, že štátny orgán voči nemu koná v súlade s ústavou a zákonom, pričom nemôže znášať negatívne dôsledky preto, že tak štátny orgán nekoná (m. m. I. ÚS 2/99). Podľa Nálezu Ústavného súdu IV. ÚS 107/2010, od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu (z policajného zdroja), na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu. Napokon, žalobca bol právoplatným trestným rozsudkom odsúdený za skutky uvádzané v predmetných článkoch, a teda informácie týkajúce sa žalobcu obsiahnuté v článkoch, sa napokon ukázali ako pravdivé, pričom uverejňovanie pravdivých informácií v zásade vylučuje neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti. Ak pôjde o zásah (do práva na ochranu osobnosti) spočívajúci v tvrdeniach mimo intímnu sféru života občana, potom právo na ochranu osobnosti nebude úspešne uplatnené, ak sa v konaní preukáže, že tvrdenia sú pravdivé (Zborník stanovísk a súdnych rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSSR, Praha 1980, st. 172-173). Súd má za to, že žalovaný zverejnenými článkami žiadnym spôsobom nezasiahol do osobnostných práv žalobcu; žalobca si svoju česť a spoločenskú vážnosť narušil sám už samotným spáchaním skutkov, za ktoré bol právoplatne odsúdený. Následné informovanie verejnosti spravodajskou činnosťou žalovaným nebolo nijako spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na jeho právach a preto nie je daná ani príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a žalobcom tvrdenou, ale nepreukázanou ujmu.

6. S poukazom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že napadnutými článkami žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu do zásady prezumpcie neviny a práva na ochranu osobnosti žalobcu. Predmetné články boli zároveň vydané v súlade s realizáciou ústavného práva žalovaného na slobodu tlače a slobodu prejavu, a to bez toho, aby uplatnením práva žalovaného došlo súčasne k porušeniu osobnostných práv žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené nebol daný dôvod na to, aby bol žalobca povinný sa ospravedlniť žalobcovi žalobou požadovaným spôsobom a nevzniklo mu ani právo na primerané finančné zadosťučinenie v peniazoch. Jedným zo základných predpokladov úspechu v sporovom konaní je unesenie dôkazného bremena, teda faktického preukázania tvrdých skutočností. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností nesie tá strana sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Nesplnenie dôkaznej povinnosti žalobcu má za následok neunesenie dôkazného bremena, čo sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej. Na základe vykonaného dokazovania možno konštatovať, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

7. Žalovaný vzniesol námietku premlčania práva žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená zverejnením niektorých z napadnutých článkov. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 278/2007). Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom na peňažné plnenie, ide o majetkové právo, ktoré podlieha premlčaniu vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote. Nakoľko konanie začalo dňom doručenia žaloby na súd dňa 05.06.2008, teda po troch rokoch od zverejnenia článkov zverejnených dňa 10.09.2001 (Muž, obvinený z vraždenia v zlatníctvach lúpil aj v Nitre a 15.10.2001 (Policajti v lese vykopali mŕtvolu), súd musel na vznesenú námietku premlčania prihliadnuť v tejto časti prihliadnuť. V časti nárokov žalobcu v súvislosti s článkami žalovaného zo dňa 10.09.2001 a 15.10.2001 súd teda žalobu zamietol aj z dôvodu, že právo žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s týmito článkami bolo premlčané. Obrana žalobcu, že o zverejnení článkov sa dozvedel až pred podaním žaloby, neobstojí, nakoľko v danom prípade nie je relevantné, kedy sa žalobca o zverejnení článkov dozvedel.

8. Súd nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom šéfredaktora, autorov všetkých článkov, konateľa žalovaného, ani nežiadal od žalovaného, aby predložil súdu všetky originály článkov od roku 2001 do roku 2007, ktoré boli zverejnené o osobe žalobcu. Žalobca sám uviedol, že doplní chýbajúce články, navyše, žalobca bol povinný predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a

uniesť tak dôkazné bremeno; žalovanému nemožno uložiť povinnosť predkladať dôkazy na unesenie dôkazného bremena žalobcu. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že väčšina osôb, ktoré sa podieľali na príprave napadnutých článkov, vrátane ich autorov, pre žalovaného už nepracuje a nemožno predpokladať, že sú archivované podklady k článku po uplynutí 13 rokov. Súd žalobcom navrhované dokazovanie považoval za nadbytočné a nehospodárne, preto ho nevykonal.

9. Uviedol, tiež, že žalobca súdu opakovane oznámil, že nežiada byť prítomný na pojednávaní, preto súd nežiadal o jeho eskortu (predvolanie mu bolo riadne a včas doručené). Podaním doručeným súdu dňa 03.09.2019 žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta na zastupovanie v predmetnej veci. Súd dopytom na Centrum právnej pomoci dňa 09.09.2019 zistil, že centrum neeviduje žiadosť žalobcu o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v prejednávanej veci. Súd nevyhovel žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, nakoľko ku dňu pojednávania žalobca nemal ustanoveného advokáta, nedalo sa predpokladať, či mu advokát vôbec bude ustanovený a dôvod na odročenie pojednávania preto nebol daný. Súd má zároveň za to, že o tejto žiadosti žalobcu možno dôvodne predpokladať, že vykazuje znaky snahy o predlžovanie konania zo strany žalovaného, keď z jeho žiadosti vyplýva, že o ustanovenie advokáta požiadal vo veľmi krátkom čase pred dlho vytýčeným termínom pojednávania (žalobcovi muselo byť z jeho bohatých skúseností zo súdnych konaní zrejme, že do termínu pojednávania mu advokát nebude ustanovený ani v prípade, ak by splňal podmienky na jeho ustanovenie), a to po tom, čo žalobca neúspešne podal námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi.

10. V časti, kde konanie zastavil uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca vzal žalobu sčasti späť po tom, čo sa začalo pojednávanie, súd konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 98.581,76 Eur zastavil so súhlasom žalovaného.

11. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pretože došlo k čiastočnému zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania skúmal procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, t. j. či žalobca alebo žalovaný zaviniel zastavenie konania. Vzhľadom na to, že žalobca vzal žalobu sčasti späť a nejde o prípad, keby išlo o reakciu na konanie žalovaného, nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému. V danom prípade z procesného hľadiska platí, že zastavenie konania zaviniel žalobca, preto je povinný nahradiť žalovanému trovy konania. Vnútoraná pohnútkou žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje žalobcu procesnej zodpovednosti na zastavení konania (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. septembra, sp. zn. 7 M Cdo 4/2010). S poukazom na skutočnosť, že na čiastočnom späťvzatiu žaloby bolo dané zavinenie žalobcu, platí, že v tomto rozsahu žalobca nemal vo veci úspech. Kto zaviniel čiastočné zastavenie konania, mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu. Keďže aj vo zvyšnej časti žaloby, v znení po čiastočnom späťvzatiu žaloby, bol žalovaný plne úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Uviedol, že konanie vo veci 8C/225/2009 začalo v roku 2009, teda pred 10-timi rokmi. Po celú dobu sa zastupoval sám, čo vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie prvých 7-8 rokov takmer nič nekonal, nebol až taký problém.

13. V roku 2018 pri preštudovaní súdnych spisov (na) OS - PN vo veci jeho žalôb, zistil, že došlo k rôznym protiprávnym konaniam zo strany personálu OS - PN. Preto už usúdil, že bude vhodnejšie využiť jeho právo na právnu pomoc, podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR - Každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom. U neho je navyše právna pomoc nevyhnutná, lebo je vo väznici, kde bez pomoci advokáta nespraví/nevie-nemôže spraviť skoro nič. Kde už aj EŠLP v takýchto veciach rozhodol, že je porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ak sa osobe nezabezpečí právna pomoc.

14. Keďže nemá peniaze na advokáta, požiadal o pomoc Centrum právnej pomoci v Nitre. Súdu prvej inštancie (t. j. OS - PN č. 8C/225/2009) jasne a zrozumiteľne uviedol, že si praje realizovať jeho práva na právnu pomoc, že v tejto veci a súvislosti požiadal o pomoc CPP - Nitra...atď.. A zároveň súd požiadal, aby súd počkal/nekonal, kým sa nedorieši vo veci jeho právne zastupovanie. Poukázal na § 164 zák. č. 160/2015 Z. z. CSP, kde ak sa neurobí iné vhodné opatrenie, môže súd konanie prerušiť

ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre konanie v prejednávanej veci. Právo na právnu pomoc v konaní pre súdom je základné právo priznané Ústavou SR aj Dohovorom - ide teda o závažnú aj zásadnú vec pre konanie, ktorú treba doriešiť a až potom pokračovať v konaní, inak by to malo za následok nesprávnosť, nezákonnosť, zmätočnosť celého konania.

15. Právo na právnu pomoc v konaní pre súdom je základné právo priznané Ústavou SR aj Dohovorom - ide teda o závažnú aj zásadnú vec pre konanie ktorú treba doriešiť a až potom pokračovať v konaní, inak by to malo za následok nesprávnosť, nezákonnosť, zmätočnosť celého konania.

16. Nevie či súd prvej inštancie požiadal o stanovisko CPP a CPP poskytla súdu nepravdivú informáciu, ale súd prvej inštancie prehlásil, že na CPP sa neviduje žiadna jeho žiadosť, preto bude v konaní pokračovať. Pokračoval aj rozhodol v predmetnej veci. Hneď nato - ešte predtým ako súd prvej inštancie vo veci rozhodol! - CPP Nitra požiadalo OS - PN dňa 20.9.2019 vo veci 8C/225/2009 o súčinnosť v tom, že požiadal CPP - Nitra o poskytnutie právnej pomoci vo veci žaloby 8C/225/2009 na OS - PN, že CPP - NR túto žiadosť obdržalo 10.9.2019 a rieši sa pod číslom ko. NR 27475/2019 ! atď...

17. Súd aj tak uvedené ignoroval, a vo veci - v predmetnej veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil realizovať právo na právnu pomoc v konaní pred súdom. V tomto prípade teda došlo k úplnému odňatiu/znemožneniu právnej pomoci. Preto ide o tak závažné a zásadné obmedzenia práva strany konania, ktoré majú za následok odňatie aj práva na spravodlivý súd.

18. Tento stav platí aj pri realizácii jeho práva na odvolanie, lebo CPP - NR ešte stále nerozhodlo o jeho žiadosti o právnu pomoc. Takže súd ho núti spísať a podať odvolanie bez právnej pomoci, hoci súdu jasne deklaroval jeho vôľu realizovať právo na právnu pomoc, hoci súdu zaslal žiadosť, aby počkal kým sa dorieši otázka jeho právneho zastúpenia. Keďže je iba vyučený kuchár, ním spísané odvolanie je nekvalifikované a teda neúčinné ako opravný prostriedok, čo ho znevýhodňuje ako stranu konania a poskytuje neoprávnenú výhodu druhej strane. Aj z týchto dôvodov a skutočností, je rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zmätočný - na podklade nepráva nemožno postaviť právo!

19. Odvolanie podáva zo všetkých odvolacích dôvodov - najmä, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu..., atď...

20. Odvolaním však nemôže napadnúť rozsudok v predmete žaloby, lebo to mu súd prvej inštancie znemožnil svojím postupom a konaním, keď mu znemožnil realizovanie práva na právnu pomoc. Odvolaním preto môže napadnúť v podstate len procesné veci, ktoré týmto napáda v celom rozsahu. Odvolaním sa domáha toho, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu I. st. 8C/225/2009 z 23.9.2019 v celom rozsahu, a vec vrátil na nové/ďalšie konanie a rozhodnutie.

21. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedol, že žalobca svoje odvolanie odôvodnil tým, že požiadal o pomoc Centrum právnej pomoci, kancelária Nitra (ďalej ako „CPP NR“), keďže nemá peniaze na advokáta. Žalobca usúdil, že bude vhodnejšie využiť právo na právnu pomoc, keďže sa nachádza v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v llave. O tejto skutočnosti písomne Súd informoval a zároveň požiadal Súdu, aby počkal/nekonal, kým sa dorieši jeho právne zastupovanie.

22. Svoju argumentáciu Žalobca odôvodnil ustanovením § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „CSP“), ktoré uvádza, že „ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.“ Podľa názoru Žalobcu, keďže Súdu konanie neprerušil a o Žalobe rozhodol, obmedzil tak Žalobcove práva, že došlo k odňatiu práva na spravodlivý súd.

23. Podaním doručeným Súdu dňa 03.09.2019 Žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že požiadal CPP NR o ustanovenie advokáta na zastupovanie v predmetnej veci. V súlade s ustanovením § 183 CSP „pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh

strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.“

24. Najvyšší súd SR (ďalej ako „NS SR“) v uznesení zo dňa 29.07.2015, sp. zn. 1 Obdo 19/2014 uviedol, že „hoci účastník konania vo svojej žiadosti uvedie dôvod inak spôsobilý viesť k záveru o odročení pojednávania, nie je súd vždy povinný takýto dôvod akceptovať, a to najmä vtedy, ak je účastníkom konania uplatnený na procesnú obštrukciu s cieľom bezdôvodného predlžovania občianskeho súdneho konania. Ak účastník konania nepreukáže existenciu objektívnych skutočností brániacich mu zvoliť si advokáta v primeranej lehote po riadnom doručení predvolania na pojednávanie, nie je možné akceptovať udelenie plnej moci advokátovi v krátkom čase pred termínom pojednávania ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania a nedochádza tak k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom.“ NS SR pomerne jednoznačne konštatoval, že ak bola strana konania riadne a včas predvolaná, je iba ona sama zodpovedná za to, že si zvolí advokáta včas. Takéto žiadosti o odročenie nemôže súd za žiadnych okolností akceptovať. Žalovaný má za to, že v predmetnom prípade neexistujú objektívne skutočnosti brániace Žalobcovi zvoliť si advokáta v priebehu sporu trvajúceho viac ako 10 rokov a teda celkom zrejme konaním Súdu nebolo ani porušené Žalobcove právo na právnu pomoc, ako to uvádza v citovanom uznesení aj NS SR.

25. Čo sa týka dôležitých dôvodov, NS SR v uznesení zo dňa 20.07.2010, sp. zn. 3 Obdo 11/2009, že „po účastníkovi, ktorý sa mieni k pojednávaniu včas dostaviť, nemožno totiž spravodlivo požadovať, aby musel strieť prejednanie a rozhodnutie veci v jeho neprítomnosti, ak nastane prekážka alebo iná okolnosť, ktorá mu bráni sa pojednávania zúčastniť. Táto prekážka alebo iná okolnosť súčasne musí predstavovať „dôležitý dôvod“. Preto príčina prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania, sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti.“ Má za to, že podanie žiadosti o poskytnutie právnej pomoci dňa 10.09.2019, keď termín pojednávania je vytýčený na 23.09.2019 už od 23.04.2019 nepredstavuje príčinu, ktorá sa vyznačuje znakmi nepredvídateľnosti, závažnosti, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti a preto ani neexistuje na strane Žalobcu „dôležitý dôvod“ pre odročenie pojednávania.

26. Rovnako tak aj dôvodová správa k CSP uvádza k dôvodom fakultatívneho odročenia pojednávania, že „požiadavka odôvodnenosti trvania na prítomnosti zvoleného právneho zástupcu však musí byť vykladaná prísne reštriktívne, t.j. nepôjde o bežné spory či situácie, ale len o také procesné situácie, kedy je táto požiadavka dôvodná so zreteľom na povahu a dĺžku sporu, osobné väzby strany a advokáta a pod. Ambíciou navrhovaného ustanovenia je výrazne zredukovať súčasné aplikačné problémy súvisiace s dĺžkou súdnych konaní a tým prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie.“

27. Ustanovenie § 90 ods. 1 CSP uvádza povinnosť zastúpenia advokátom iba v sporoch vyvolaných alebo súvisiacich s konkurzom a reštrukturalizáciou, v sporoch z ochrany hospodárskej súťaže, v sporoch z nekalého súťažného konania, v sporoch z ohrozenia alebo porušenia práva na obchodné tajomstvo a v sporoch súvisiacich s ochranou práva duševného vlastníctva. Pri sporoch o ochranu osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy podľa Občianskeho zákonníka teda nie je vyžadované obligatórne zastúpenie advokátom.

28. Žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že po preštudovaní súdnych spisov na Súde v roku 2018 usúdil, že bude vhodnejšie využiť právo na právnu pomoc, keďže podľa jeho názoru došlo k rôznym protiprávnym konaniam zo strany personálu Súdu. Žalobca sám v odvolaní uvádza, že po celú dobu trvania konania od roku 2009 sa zastupoval sám. Napriek tomu, že Žalobca sa pre možnosť právneho zastupovania rozhodol už v priebehu roka 2018, o poskytnutie právnej pomoci požiadal až žiadosťou, ktorá bola CPP NR doručená dňa 10.09.2019, pričom pojednávanie bolo vytýčené na 23.09.2019 už od 23.04.2019.

29. Ustanovenie § 183 ods. 3 CSP uvádza, že „strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.“ Termín bezodkladne je potom potrebné vykladať v intenciách „hneď“.

30. Má za to, že toto konanie Žalobcu má za cieľ nedôvodne naťahovať konanie, ktoré je vedené na Súde už viac ako 10 rokov. Pôvodné pojednávanie sa malo uskutočniť už 06.02.2019, avšak toto bolo zrušené z dôvodu Žalobcovej námietky zaujatosti voči zákonnej sudkyňi aj súdu. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 30.01.2019, č. k. 23NcC/2/2019-328 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Jana Petrovičová nie je vylúčená z prejednávania rozhodovania vo veci Okresného súdu v Piešťanoch vedenej pod sp. zn. 8C/225/2009 z dôvodu, že Žalobca vo svojej námietke zaujatosti neuviedol také skutočnosti o sudcovi, ktoré by boli spôsobilé pre pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom spôsobiť vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania tejto veci. Vzhľadom na uvedené má preto Žalovaný za to, že už podaním tejto námietky zaujatosti mal Žalobca v úmysle bezdôvodne spôsobovať prieťahy v konaní.

31. Žalobcovi muselo byť v čase podania žiadosti o poskytnutie právnej pomoci zrejmé, že advokát mu do termínu konania pojednávania ustanovený CPP NR nebude. Bolo zjavné, že CPP NR o jeho žiadosti do termínu konania pojednávania ani nerozhodne, keďže ustanovenie § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej ako „ZoPPP“) uvádza, že „centrum rozhodne o žiadosti do 30 dní od doručenia žiadosti, ktorá spĺňa náležitosti podľa odseku 1; túto lehotu nemožno predĺžiť.“ Aj napriek tejto skutočnosti mal Žalobca možnosť požiadať CPP NR o predbežné poskytnutie právnej pomoci, keď ZoPPP v ustanovení § 11 ods. 1 uvádza, že „žadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci. O predbežnom poskytnutí právnej pomoci centrum rozhodne bez zbytočného odkladu ešte pred rozhodnutím o nároku na poskytnutie právnej pomoci.“ Žalobca však túto možnosť nevyužil, ale namiesto nej zvolil postup, ktorý sa prieči zásade rýchlosti a hospodárnosti súdneho konania podľa čl. 17 CSP.

1 Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarniková, S, Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 685.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že v tomto prípade sa jedná o účelové a bezdôvodné predlžovanie súdneho konania, a to z nasledovných dôvodov:

- Žalobca sám uvádza, že zistil potrebu právnej pomoci už v roku 2018;
- bezdôvodne predlžoval konanie podaním námietky zaujatosti voči sudcovi, v ktorej neuviedol skutočnosti o sudcovi, ktoré by boli spôsobilé pre pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom privodiť vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania tejto veci;
- žiadosť o poskytnutie právnej pomoci podal na CPP NR až dňa 10.09.2019, a teda po piatich mesiacoch, odkedy sa dozvedel o vytýčenom termíne konania pojednávania;
- rozhodol sa nevyužiť možnosť predbežného poskytnutia právnej pomoci CPP NR a so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci nepožiadala CPP NR o predbežné poskytnutie právnej pomoci.

33. Žalobca vo svojom odvolaní argumentuje ustanovením § 164 CSP, a teda možnosťou Súdu prerušiť konanie. CSP diferencuje medzi obligatívnym prerušením konania (§ 162 a 163 CSP) a fakultatívnym prerušením konania (§ 164 CSP). Ako jediný fakultatívny dôvod na prerušenie konania normuje zákon dôvod, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet. Fakultatívne prerušenie konania znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania bude predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo.

34. Vyššie uvedené napokon skonštatoval aj NS SR v uznesení zo dňa 21.10.2010, sp. zn. 3 Cdo 150/2010, kde uviedol, že „ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP (pozn. § 164 CSP) upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, riešenie tzv. predbežnej otázky) slúžiacich účelu racionálnej organizácie postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania, je ale potrebné podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 OSP) a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv účastníkov konania rýchlejšia a účinnejšia. Rozhodujúcim

hľadiskom je teda zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.“

35. Dovoľuje si však uviesť, že ako uvádza Súd v Rozsudku na strane 8 ods. 21, „podaním doručeným súdu dňa 03.09.2019 žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v prejednávanej veci.“ Žalobca nežiadal Súd o prerušenie konania tak, ako to uvádza vo svojom odvolaní.

36. Žalovaný má za to, že Súd sa správne vysporiadal v Rozsudku so žiadosťou Žalobcu o odročenie pojednávania, keď uviedol, že „súd nevyhovел žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, nakoľko ku dňu pojednávania žalobca nemal ustanoveného advokáta, nedalo sa predpokladať, či mu advokát vôbec bude ustanovený a dôvod na odročenie pojednávania preto nebol daný. Súd má zároveň za to, že o tejto žiadosti žalobcu možno dôvodne predpokladať, že vykazuje znaky snahy o predlžovanie konania zo strany žalovaného, keď z jeho žiadosti vyplýva, že o ustanovenie advokáta požiadal vo veľmi krátkom čase pred dlho vytyčeným termínom pojednávania (žalobcov muselo byť z jeho bohatých skúseností zo súdnych konaní zrejmé, že do termínu pojednávania mu advokát nebude ustanovený ani v prípade, ak by splňal podmienky na jeho ustanovenie), a to po tom, čo žalobca neúspešne podal námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi.“

37. V závere poukazuje na už vyššie spomínanú zásadu rýchlosti a hospodárnosti vyjadrenú v článku 17 CSP tak, že „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.“ Má za to, že vysporiadanie sa Súdu so žiadosťou Žalobcu o odročenie termínu pojednávania bolo správne vzhľadom na Žalobcove doterajšie správanie a snahy o zrejmé bezdôvodné preťahovanie konania.

38. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti preto Žalovaný považuje odvolanie Žalobcu za nedôvodné a účelové. Žalovaný preto navrhuje, aby Krajský súd v Trnave rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 23.09.2019, č. k. 8C/225/2009-372 potvrdil a priznal Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči Žalobcovi v plnom rozsahu.

39. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

40. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

41. Predmetom konania po čiastočnom späťvzatí žaloby bol nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- Eur a súčasne sa žalobca domáhal ospravedlnenia zo strany žalovaného.

42. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol s konštatovaním, že zverejnením článkov žalovaným (na ktoré poukazoval žalobca) nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu chránených podľa § 11 OZ, zároveň uviedol, že v časti nárokov žalobcu v súvislosti s článkami

žalovaného zo dňa 10.09.2001 a 15.10.2001 žalobu zamietol aj z dôvodu, že právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s týmito článkami bolo premlčané.

43. Žalobca síce v odvolaní uviedol všetky odvolacieho dôvody, avšak bez bližšej konkretizácie a namietal procesný postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že neprihliadol na jeho návrh na odročenie pojednávania, nakoľko požiadal Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci a tiež, že súd mal postupovať podľa § 164 CSP.

44. Z obsahu spisu podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva žiaden nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, resp. žiadne konanie v rozpore s procesnými predpismi. Žalobca podal na Okresný súd Nitra žalobu 05.08.2008 a požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov. Súd prvej inštancie rozhodol o návrhu žalobcu o oslobodení od poplatkov a o ustanovení advokáta uznesením zo dňa 17.02.2009 č. k. 8C/37/2008-24. Po odvolaní žalobcu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil. Následne bol spis postúpený na Okresný súd Piešťany. Okresný súd Piešťany Uznesením pod č. k. 8C 225/2009-84 zo dňa 01.02.2013 zmenil vyššie uvedené uznesenie Okresného súdu Nitra tak, že žalobcovi za zástupcu v tomto konaní ustanovil Centrum právnej pomoci so sídlom Námestie Slobody 12, Bratislava. Na základe odvolania žalobcu Okresný súd Piešťany uznesením pod č. k. 8C/225/2009 - 99 zo dňa 09.05.2014 zrušil uznesenie č. k. 8C 225/2009-84 zo dňa 01.02.2013 a druhým výrokom zrušil prvý výrok uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 8C/37/2008-24 zo dňa 17.02.2009, ktorým bola žalobcovi ustanovená právna zástupkyňa JUDr. Mária Jakubíková a to z dôvodu, že žalobca výslovne odmietol zastupovanie zo strany Centra právnej pomoci a požiadal, aby sa mohol ďalej zastupovať sám. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.06.2014.

45. Po vyjadreniach strán k predmetu sporu, na základe žiadosti žalobcu bolo žiadosťou zo dňa 04.10.2016 žalobcovi umožnené nahliadnuť do spisu. Podaním zo strany súdu zo dňa 16.08.2016 bolo žalobcovi doručené vyjadrenie žalovaného a bol poučený v zmysle CSP o práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Žalobca výzvu a poučenie prevzal 22.08.2016. Podaním zo strany súdu, žalobcovi doručenom dňa 29.06.2017 (č. l. 164) bol žalobca opätovne poučený o práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 05.12.2017, ktoré bolo odročené z dôvodov na strane žalobcu (odmietol sa zúčastniť zo zdravotných dôvodov), nesúhlasil s pojednávaním bez jeho prítomnosti a žiadal o odročenie pojednávania. Pojednávanie bolo odročené na deň 19.02.2018, na ktorom sa žalobca zúčastnil z dôvodu doplnenia dokazovania. Ďalšie pojednávanie vytyčené na deň 15.05.2018 bolo odročené z dôvodu čerpania dovolenky zákonnej sudkyne a z dôvodu opätovnej žiadosti žalobcu na nahliadnutie do spisu na deň 21.06.2018. Žalobcovi bolo umožnené nahliadnuť do spisu dňa 14.06.2018. Žalobca podaním zo dňa 11.06.2018, doručené súdu 13.06.2018 okrem iného žiadal i o zmenu žaloby, pričom uviedol, že vytyčeného pojednávania sa nezúčastní. Súd z dôvodu rozhodnutia o pripustení resp. nepripustení zmeny žaloby odročil pojednávanie na neurčito. Okresný súd uznesením pod č. k. 8C/225/2009-296 zo dňa 11. júla 2018 pripustil zmenu žaloby, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 03.08.2018. Vo veci bol nariadený termín pojednávania na deň 06.02.2019, ktorý žalobca prevzal 31.12.2018. Listom zo dňa 11.01.2019 vzniesol žalobca námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi, z ktorého dôvodu bol nariadený termín pojednávania zrušený. O námietke zaujatosti rozhodol nadriadený súd uznesením pod č. k. 23 NcC/2/2019-328 zo dňa 30. januára 2019, ktorú súd vyhodnotil ako nedôvodnú a zákonnú sudkyňu z pojednávania a rozhodovania vo veci nevytlúčil. Ďalší termín pojednávania bol vytyčený na deň 23.09.2019, ktorý žalobca prevzal 06.05.2019. Podaním zo dňa 30.08.2019, doručenej súdu 03.09.2019 žalobca oznámil súdu, že využil právo na právnu pomoc a zároveň žiada odročenie termínu pojednávania, kým mu Centrum právnej pomoci neurčí advokáta na zastupovanie v jeho veci. Okresný súd dňa 09.09.2019 kontaktoval Centrum právnej pomoci s tým, že bolo zistené, že neevidujú žiadosť žalobcu o ustanovenie advokáta na zastupovanie v danej veci. Okresný súd podaním zo dňa 17.09.2019, ktoré žalobca prevzal 21.09.2019 oznámil, že súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje, nakoľko zistil, že Centrum právnej pomoci neeviduje žiadosť žalobcu o ustanovenie advokáta. Dôvod uvedený v žiadosti o odročenie pojednávania nie je preto dôležitý. Súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol dňa 23.09.2019.

46. Na základe žiadosti súdu na Centrum právnej pomoci, toto zaslalo rozhodnutie, v zmysle ktorého Centrum právnej pomoci, kancelária Nitra svojím rozhodnutím pod č. sp. KaNR/4277/2020, ČRP:

27881/2020 zo dňa 27.02.2020 nepriznalo žalobcovi nárok na poskytnutie právnej pomoci. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 04.03.2020.

47. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offa nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok.

48. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca nebol v období od 21.06.2014 zastúpený advokátom ani Centrom právnej pomoci. Počnúc dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý v zmysle § 160 ods. 2 ustanovil povinnosť súdu poučiť strany sporu o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Súd prvej inštancie si zákonnú povinnosť splnil a dňa 16.08.2016 (č. l. 135) dal pokyn na expedovanie poučenia žalobcovi, vyjadrenia žalovaného k žalobe a žalobcovi zasielal aj výzvu, aby sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril. Poučenie o práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci súd opätovne žalobcovi dal doručiť podaním zo dňa 22.06.2017. Obe podania súdu boli žalobcovi doručené. Žalobca bol teda riadne poučený o tom, že môže požiadať Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta, čo aj urobil, avšak až dňa 10.09.2019 bola Centru právnej pomoci doručená žiadosť žalobcu o ustanovenie advokáta. Nie sú odvolaciemu súdu zrejmé dôvody, pre ktoré žalobca nepožiadala centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta skôr, poučený o tejto možnosti však bol.

49. Je pravdou, že súd prvej inštancie vo veci nekonal plynulo a bez zbytočných prieťahov a po podaní sťažnosti žalobcu na Ústavný súd SR tento rozhodol nálezom zo dňa 30.05.2018 č. k. I. ÚS 25/2018-27 o porušení práva žalobcu na prejednanie jeho veci v primeranej lehote a konštatoval porušenie práva žalobcu, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov, žalobcovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000 Eur a náhradu trov právneho zastúpenia jeho splnomocnenej právnej zástupkyňi 312,34 Eura (č. l. 303). Ústavný nález bol súdu prvej inštancie doručený 03.11.2017. Súd prvej inštancie bol podľa tohto nálezu (ale aj rozvrhu práce) povinný už konať prednostne (rovnako ako odvolací súd). Súd prvej inštancie od rozhodnutia ústavného súdu konal plynule a bez zbytočných prieťahov, čo žalobca odmietal akceptovať a podával procesné návrhy, o ktorých návrhoch však bolo riadne rozhodnuté. O jeho námietke zaujatosti zákonnej sudkyne bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trnave 23 NcC/2/2019-328 zo dňa 30. januára 2019 tak, že sudkyňa prejednávajúca vec nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci.

50. Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci mal žalobca dostatok času obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Z jeho podaní a procesných návrhov, ktoré uskutočňoval krátko pred vytýčením pojednávania sa odvolaciemu súdu javí jeho snaha mariť vytýčené pojednávania a robiť obštrukcie vo veci. Jeho snaha o ustanovenie právneho zástupcu zo strany Centra právnej pomoci dňa 30.08.2019, teda necelý mesiac pred vytýčením pojednávania, o ktorom mal vedomosť od začiatku mája 2009 sa opäť javí ako snaha zmariť vytýčené pojednávania. Pokiaľ súd prvej inštancie neakceptoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania, konal v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti.

51. V zmysle ust. § 183 ods. 1 CSP, Pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

52. Odvolací súd poukazuje na to, že jedným s cieľov a zámerov zákonodarcu pri zákone č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) malo byť zrýchlenie súdneho konania a zamedziť prieťahom v súdnom konaní zapríčinených bezdôvodným odročovaním pojednávania zo strany konajúceho sudcu či už z ich vlastného podnetu alebo na žiadosť jednej zo sporových strán. Právna úprava podľa CSP umožňuje odročiť pojednávanie len z dôležitých dôvodov, pričom pojednávanie môže byť odročené len vtedy, ak sporová strana alebo jej zástupca sa nemôže z dôležitého dôvodu dostaviť na pojednávanie a nemožno od nich žiadať, aby sa na predmetnom pojednávaní nechali zastúpiť. Konajúci súd v zmysle CSP k danej problematike dostal aj kompetenciu, že na ďalšie návrhy na odročenie pojednávania nebude prihliadať ak sa následne uvedené dôvody odročenia pojednávania nepreukázali alebo ich nemožno považovať za dôležité.

53. Z vyššie uvedeného odvolací súd má za to, že prebiehajúce konanie pred Centrom právnej pomoci o určenie právnej pomoci, nebol dôležitým dôvodom na opätovné vyhovie žiadosti o odročenie pojednávania súdom prvej inštancie, nakoľko zo spisu nevyplýva, že by žalobca nemal dostatok času požiadať Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta. Navyše ako bolo z obsahu spisu zistené, Centrum právnej pomoci svojím rozhodnutím pod č. KaNR/4277/2020, ČRP: 27881/2020 zo dňa 27.02.2020 nepriznalo žalobcovi nárok na poskytnutie právnej pomoci. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 04.03.2020. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na Uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 213/2017 zo dňa 22.03.2018.

54. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu s poukazom na ust. § 164 CSP, táto taktiež neobstojí. Takýto návrh zo strany žalobcu nebol podaný a vzhľadom na vyjadrenie súdu k žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania tu nie je dôvod na prerušenie konania. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania bude predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo.

55. Nakoľko žalobca ďalšie svoje ďalšie odvolacie námietky nekonkretizoval, zmaril tým prieskum rozhodnutia odvolacím súdom aj z iných dôvodov.

56. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

57. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

58. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

59. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

60. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Žalovaný si ich náhradu uplatnil, preto mu boli odvolacím súdom priznané. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

61. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).